hem geopend te worden in tegenwoordigheid van alle officieren en ambtenaren van Beresof."

„En jij hebt dat bevel voor mij verborgen gehouden, ellendeling!" riep de gouverneur uit, bleek van schrik en toorn.

„Ik vreesde, dat mijnheer vergeten zou er gevolg aan te geven," zei de oude leeraar.... „Wat het schrijven betreft.... hier is het."

Hij reikte Rozof een verzegeld pakket over, dat deze snel opende. Alle officieren omringden hem stom en onbeweeglijk.

Toen hij zich van den inhoud had overtuigd, ging hij met vasten tred naar den gouverneur.

„Wij hebben van rol verwisseld, mijnheer," zeide hij; „de keizerin bevordert den voormaligen banneling Nicolas Rozof tot gouverneur van Beresof."

„God!!.... en ik dan?"

„Gij zult mijn plaats innemen in de hut van den banneling. Hier is het bevel."

En hij reikte hem het keizerlijk schrijven over.

Men hoorde een kreet van algemeene verbazing, waaronder zich een vreugdekreet onderscheidde, door Godureau geuit. Lerfosbourg wilde spreken, maar zijn tong scheen aan zijn verhemelte vastgekleefd, zijn beenen begonnen hun dienst te weigeren en hij was genoodzaakt te gaan zitten.

Eenige officieren gingen naar hem toe en trachtten hem te troosten, terwijl anderen Rozof omringden en hem gelukwenschten; maar deze wees ze kortweg af. Hij liep op den ouden leeraar toe, die bij de tafel was blijven staan en zijn bril afveegde, die door zijn vreugdetranen geheel beslagen was en omarmde hem.

„Ge zijt dus tevreden?" vroeg de oude getrouwe na een lange omhelzing.

„Hoe zal ik u ooit kunnen vergelden, wat gij voor mij gedaan hebt!" riep de jonge man bewogen uit.

„Dat kunt ge, dat kunt ge," zeide de grijsaard.

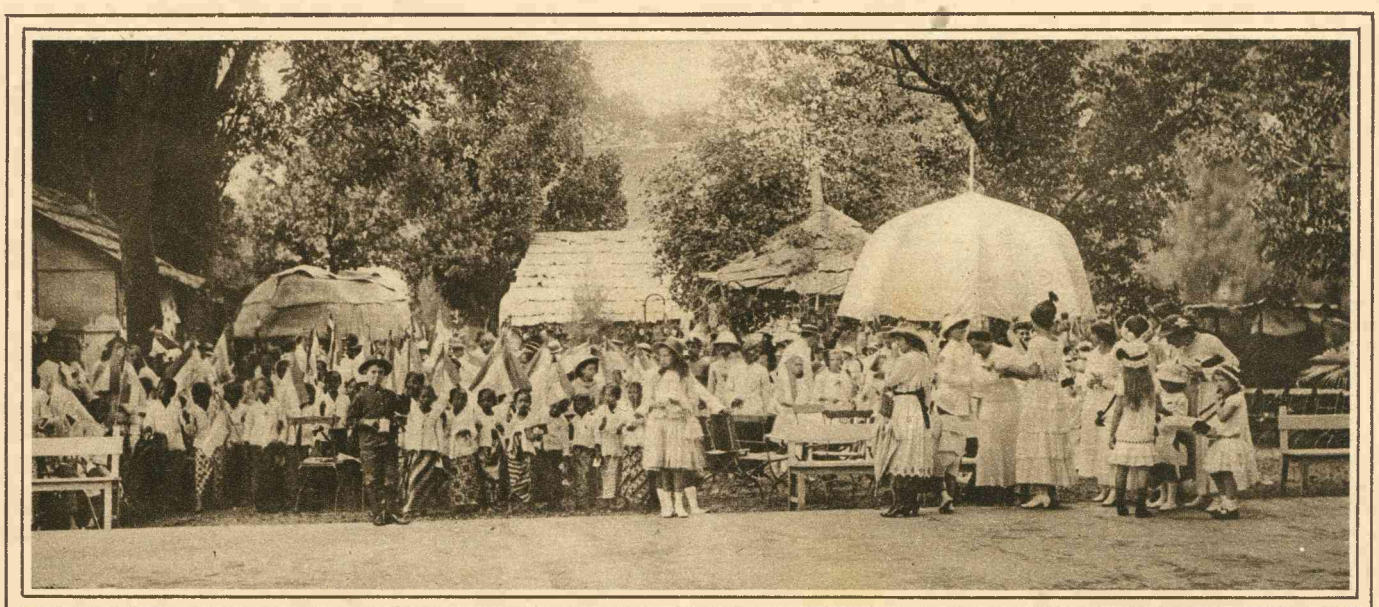
„Ja," zei Rozof, „door je naar je geliefde vaderland terug te zenden."

„Neen," zei Godureau, „het is nu te laat; ik zou onderweg sterven.... Ik ben zeven en vijftig jaar.... Bovendien ben ik aan Siberië gewend geraakt.... en aan u..."

„Maar hoe zal ik mij dan van mijn dankbaarheid kunnen kwijten?"

...„Door mij tot uw secretaris aan te stellen!...."

(Naar het Fransch van Emile Souvestre).

KINDER-KERMIS EN KARTINI-OPTOCHT TE SOERABAJA.

Op den verjaardag van H. K. H. Prinses Juliana is te Soerabaja een kinder-kermis en Kartini-optocht gehouden. Een 90-tal meisjes met rood-wit-en-blauwe vlaggetjes maakte onder leiding van onderwijzeressen en bestuursleden der Kartini-school een rondgang, alvorens naar de Particuliere Meisjesschool op Genteng te gaan, waar de kermis werd gehouden. Het was een èchte Oranje-dag en de stemming was feestelijk en opgewekt. De bovenste foto geeft een idee van den optocht; de foto beneden brengt de Poppenkraam op de kermis in beeld.

DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

III. DE RECLAMEKAART.

Boven de oude Hanzestad Hamburg drukte een regen-zware Decemberhemel, toen de Berlijner middagtrein donderend binnenreed. Kruiers bestormden de treeplanken; een geroezemoes van uitstijgende, elkaar begroetende, roepende en pratende menschen ontstond. Dan golfde het als een levende stroom de trap op, die uit den Stationstunnel naar het licht van den dag voerde. Hier stelde zich vigilanten en auto's op, en in weinige minuten stoven de aangekomenen in verscheidene richtingen uit elkaar.

De lange, slanke heer van het breedgeschouderde Amerikaansche type, die langzaam de trap was opgestegen, keek een oogenblik zoekend rond. Dan ging hij met zekere schreden op den voornamen ouden heer af, die sedert eenigen tijd aan een zijmuur had postgevat. „Mijnheer Olsen?" vroeg de Amerikaan en stak den wachtende de hand toe. Het gezicht van den ouden heer klaarde op. „Mijn naam is Olsen," zei hij hoffelijk. „En U is Mr. Joe Jenkins?" — „Ongetwijfeld," antwoordde de gevraagde glimlachend.

„Wanneer U het goedvindt, Mr. Jenkins," begon mijnheer Olsen, terwijl hij den aangekomene naar den anderen kant der straat meenam, „dan rijden wij voorloopig niet naar mijn huis. Ik zou u inplaats daarvan willen voorslaan, dat we een restaurant in de nabijheid opzoeken, om daar een klein dinertje te gebruiken. Onderwijl zal ik u uitvoerig de dingen vertellen, waarom ik u telegrafisch verzocht heb, bij mij in Hamburg te komen."

Beide heeren sloegen den weg in, die over de Glockengieszerwall naar den Alster leidt, en na een korte wandeling waren ze bij hotel Atlantic aangekomen. „Kom mee," zei mijnheer Olsen uitnoodigend, „hier bij Pfordte eet men goed."

Mijnheer Olsen, die hier bekend scheen te zijn, wenkte den gérant naderbij. „Wij zouden gaarne een Separée hebben."

Nadat de kellner de hors d'oeuvres had neergezet en zich met een buiging had teruggetrokken, keek Olsen vorschend in het kleine, geheel in rood gehouden vertrek rond en vroeg, terwijl hij zich een weinig vooroverboog en den detective in 't gelaat keek: „Vindt u het goed, wanneer ik dadelijk met de zaak begin, die mij, zooals u zich zult kunnen begrijpen, zeer ter harte gaat?"

De detective hield juist zijn glas Bordeaux tegen het licht. Hij nam een fermen slok, leunde een weinig achterover, keek zijn overbuur met een glimlachje aan en zei knikkend: „Ik verzoek u daarom. Vertelt u rustig."

„Wat ik beleefd heb, Mr. Jenkins," begon de oude heer, een weinig aarzelend, „en wat ik u nu meedeelen zal, is op zichzelf zoo onbeduidend, dat ik geloof, dat een doorsneecriminalist mij eenvoudig zou uitlachen. Daarom heb ik mij dadelijk tot u gewend, Mr. Jenkins. Ik las, dat u door de oorlogsgebeurtenissen in Duitschland werd opgehouden, en ik beken u eerlijk, dat ik dit als een gelukkige omstandigheid voor mij heb begroet. Ik heb gehoord, Mr. Jenkins, dat u meestal eerst dan begint u voor een geval te interesseeren, wanneer een ander het als onoplosbaar terzijde schuift." —

De detective greep naar een stukje geroosterd brood en nam den kleinen schotel met kaviaar ter hand. „Vertelt u alstublieft," zei hij.

„Ik ben zooals u reeds weet, Mr. Jenkins, grossier. Sedert vijf jaar vertegenwoordig ik het consulaat van een Zuidamerikaansche republiek voor de Hanzestad. Ik schaam mij niet, u te vertellen, dat ik mij van heel klein heb opgewerkt. Ik heb veel in de wereld rondgezworven, Mr. Jenkins, en ben voor eenige jaren hier in Hamburg gekomen. Hier, in de vrije, grootsche atmosfeer van deze cosmopolitische stad, heb ik mij vanaf het eerste oogenblik op mijn gemak gevoeld, ben Hamburger onderdaan geworden en leef in aangename en geregelde omstandigheden. Ik weet dat velen mij een pedant noemen. Maar de waarheid is: mijn pedanterie heeft mij slechts tot hetgeen gemaakt, wat ik geworden ben, en ik ben met mijn ordelievendheid en mijn onbeduidendheid, altijd goed gevaren. Om nu terecht te komen op hetgeen mij wedervaren is: het is mogelijk, ja, het is waarschijnlijk, dat het menig ander niet verontrusten zou, ja, misschien zou hij deze voorvallen wellicht niet eens bemerkt hebben. Ik voor mij behoor nu eenmaal tot die menschen, die aan verschijnselen, waarvan zij zich geen verklaring kunnen geven, niet zonder meer voorbijgaan. Zelfs, wanneer deze verschijnselen misschien op zichzelf zonder beteekenis zijn."

Mr. Jenkins schoof zijn bord terug en zei, terwijl hij zijn grijze oogen op den spreker richtte: „Ik heb de ondervinding opgedaan, mijnheer Olsen, dat er in het leven nauwelijks dingen zijn zonder beteekenis."

De consul keek een oogenblik naar het spierwitte tafellaken, streek zich met de hand over het voorhoofd en ging aarzelend voort: „U kunt begrijpen, Mr. Jenkins, dat ik in mijn positie dagelijks een verbazende menigte catalogi, reclamepapieren, zaakaanprijzingen en dergelijken ontvang. Iederen morgen brengt de post mij een aantal dergelijke drukwerken, die ik als nauwgezet man weliswaar gezamenlijk vluchtig doorzie, maar die ik natuurlijk bij de groote hoeveelheid der inzendingen geen bijzondere belangstelling kan wijden. Onder deze reclame-drukwerken, die ik op deze wijze ontvang, viel mij de reclamekaart van 'n tandarts op. Ze viel mij daardoor op, omdat ze niet eenmaal, maar minstens tienmaal binnenkwam. Altijd met tusschenpoozen van eenige dagen. Nu, daaraan behoeft op zichzelf niets opvallends te zijn. Menig zakenman heeft het systeem, zich daardoor in het geheugen van het publiek te prenten, doordat hij het zijn naam onophoudelijk onder oogen brengt. In ieder geval: de adreskaarten kwamen zoo dikwijls, dat ik er mij reeds mee begon te amuseeren. Daar ik een vasten tandarts heb, met wien ik tevreden ben, zoo heb ik geen aanleiding, te veranderen. En nu komt het merkwaardige.

Toevallig was onlangs een vriendin van mijn vrouw tegenwoordig, toen weer zulk een reclamekaart binnenkwam. Ik opende het couvert, zie de kaart en schudde mijn hoofd. ‚Alweer een kaart van Dr. Karras,' zeg ik lachend tot mijn vrouw en reik haar de kaart over. Bij deze gelegenheid werpt onze bezoekster een nieuwsgierigen blik op het drukwerk en zegt het volgend oogenblik verwonderd: ‚Mijnheer, zendt Dr. Karras zelf u deze kaart?' —

‚Natuurlijk,' antwoordde ik glimlachend, ‚wie zou nu voor de grap voor een ander reclamekaarten verzenden?' —

‚Ja .... maar,' begint zij aarzelend. —

‚Maar, wat is daar dan zoo verwonderlijks aan?' —

‚Neen,' zei ze, zichtbaar een beetje verward, ‚op deze kaart staat het adres: Grosze Bleichen 45.'

‚Nu ja....?'

Onze bezoekster kijkt nog altijd verbaasd op de kaart, haalt diep adem en zegt: ‚Tandarts Dr. Karras is toch reeds voor twee jaar gestorven!'

Ik moet u bekennen, Mr. Jenkins: op dit oogenblik doorhuiverde mij 'n zonderling gevoel. Wat kon dit te beteekenen hebben? Dan dacht ik aan de mogelijkheid van een vergissing; ook konden er tenslotte twee tandartsen van dien naam zijn. Ik reed dus den volgenden morgen persoonlijk naar de Grosze Bleichen en informeerde nauwkeurig.

(Wordt vervolgd).